

Sygn. akt I C 666/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie :

Przewodniczący : SSR Michał Jank

Protokolant: staż. A. S.

po rozpoznaniu w dniu 22 kwietnia 2016 w Gdańsku, na rozprawie

sprawy z powództwa T. R.

przeciwko (...) SA w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) SA w W. na rzecz powoda T. R. kwotę 13.150 zł (trzynaście tysięcy sto pięćdziesiąt złotych) wraz z:

- ustawowymi odsetkami od kwoty 3.650 zł od dnia 2 maja 2010 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.,
- ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 3.650 zł od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
- ustawowymi odsetkami od kwoty 6.000 zł od dnia 7 lutego 2011 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.,
- ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 6.000 zł od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
- ustawowymi odsetkami od kwoty 3.500 zł od dnia 18 grudnia 2011 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.,
- ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 3.500 zł od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.880,54 zł (trzy tysiące osiemset osiemdziesiąt złotych 54/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

I C 666/14

UZASADNIENIE

Powód T. R. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty:

- 7.150,00 zł tytułem szkody majątkowej wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 2 maja 2010 r. do dnia zapłaty,
- 7.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za poniesioną szkodę na osobie wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 5 lutego 2010 r. do dnia zapłaty,
- 3.500,00 zł tytułem zwrotu kosztów za leczenie powoda wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 2 maja 2010 r. do dnia zapłaty,

oraz zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, że w dniu 30 marca 2010 r. na ul. (...) w G. w wyniku kolizji drogowej doszło do wypadku drogowego, w którym udział wziął powód, prowadzący motocykl Y. F. o nr rej. (...) oraz sprawca wypadku, kierujący samochodem marki C. (...) o nr rej. (...). W skutek wypadku powód doznał obrażeń ciała w postaci urazu kręgosłupa, urazu moszny i okolic pachwinowych, zębów oraz ogólnych potłuczeń ciała; uszkodzeniu uległ stanowiący własność powoda motocykl. Powód wskazał, że samochód sprawcy wypadku był ubezpieczony w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC w (...) S.A. w W..

Powód wskazał, że dnia 1 kwietnia 2010 r. zgłosił szkodę w pozwanym Towarzystwie (...), które decyzją z 22 kwietnia 2010 r. uznało, że w niniejszym przypadku zaistniała szkoda całkowita oraz przyznało kwotę 9050,00 zł tytułem odszkodowania. Kwota ta wynika z różnicy pomiędzy oszacowaną przez pozwanego kwotą wartości motocyklu (15.900,00 zł), a wartością pozostałości (6.850,00 zł). Powód zakwestionował ustaloną przez pozwanego wartość motocyklu, wskazując, iż w jego ocenie wynosiła ona 17.200,00 zł. Powód zakwestionował również wartość pozostałości podaną przez pozwanego, podnosząc, iż pozwane Towarzystwo (...), nie przedstawiło ani jednej oferty zakupu we wskazanej przez siebie kwocie, a powód sprzedał pozostałości za 1000,00 zł, którą uznał za ich realną wartość. Powód wskazał również, że pozwany, uznając swoją odpowiedzialność, wypłacił powodowi 3.000,00 zł z tytułu zadośćuczynienia za szkodę na osobie. Powód wskazał, że kwota ta nie jest współmierna z rozstrojem zdrowia i uszkodzenia ciała powoda i powinna wynosić 10.000,00 zł. Tym samym powód dochodzi pozewem wypłaty kwoty 7.000,00 zł. Powód wskazał również, że w skutek doznanych urazów twarzoczaszki musiał poddać się leczeniu stomatologicznemu, którego koszty wyniósł 3.500,00 zł.

W odpowiedzi na pozew pozwane Towarzystwo (...) wniosło o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego i kwoty 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że przeprowadził postępowanie likwidacyjne, dotyczące roszczeń powoda wynikających z wypadku komunikacyjnego, w toku którego przyjął odpowiedzialność cywilną za skutki wypadku i wypłacił powodowi zadośćuczynienie w kwocie 3.000,00 zł oraz pokrył powstałą szkodę, związaną z uszkodzeniem motocykla. Pozwany zakwestionował powództwo co do zasady i wysokości, uznając żądanie za wygórowane i nadmierne w stosunku do doznanej krzywdy. Pozwany zaprzeczył również, jakoby zaniżył wartość pozostałości i podniósł, że nie ma podstaw do zmiany wartości pojazdu sprzed wypadku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 marca 2010 roku ok. w G., na ul. (...) kierujący samochodem marki C. (...) o nr rej. (...), próbując zawrócić, wymusił pierwszeństwo na prawidłowo prowadzącym motocykl marki Y. (...) o nr rej. (...), w wyniku czego doszło do uderzenia motocyklu w lewy tył pojazdu C. (...).

/okoliczność bezsporna, nadto: druk zgłoszenia szkody w pojeździe z ubezpieczenia OC – k. 174, potwierdzenie okoliczności wypadku przez sprawcę szkody – k. 164/

Powodowi została udzielona pierwsza pomoc na Oddziale Ratunkowym Szpitalu (...) św. W. w G., gdzie przeprowadzono również Badanie Radiologiczne – USG moszny i okolicy pachwinowej w celu ustalenia stanu po wypadku komunikacyjnym. W czasie badania stwierdzono istnienie drobnej torbieli nasiennej (4 mm) w głowie jądra prawego. Stwierdzono prawidłowe i symetryczne unaczynienie jąder, nie zaobserwowano zmian ogniskowych. Okolica pachwiny lewej pozostała bez zmian w USG.

/okoliczność bezsporna, nadto: karta pobytu – k. 10, wynik badania radiologicznego – k. 11 – 12/

Powód podjął następnie leczenie specjalistyczne w (...), leczenie stomatologiczne (odbudowa zębów, zakończona 7 czerwca 2010 r.) oraz leczenie psychiatryczne w (...) w S.. Powód przebywał na zwolnieniu lekarskim od dnia 31 marca 2010 r. do 9 kwietnia 2010 r.

/okoliczność bezsporna, nadto: dokumentacja medyczna – k. 13 – 18/

W wyniku wypadku z dnia 30 marca 2010 r. pozwany doznał stłuczenia barku i okolicy biodra prawego, a także skręcenia kręgosłupa szyjnego. Wypadek nie spowodował upośledzenia sprawności ruchowej, a powód odczuwał skutki bólowe całego ciała w okresie około 4 tygodni od wypadku, które stopniowo ustawały. Skutkami wypadku było złamanie brzegów siecznych koron zębów 11,21, 22, co wywołało znaczny dyskomfort fizyczny.

/dowód: opinia biegłego ortopedy – k. 235 – 236, opinia biegłego lekarza chirurga stom. – k.314/

Na skutek zdarzenia powód doznał stłuczenia krocza, co objawiło się krwakiem i bólami tej okolicy. Nie wykazano uszkodzeń jąder, ani zewnętrznych i wewnętrznych narządów układu moczowo-płciowego. Wypadek nie wpłynął również na płodność powoda.

/dowód: opinia biegłego urologa – k. 297 – 298/

Ponadto u poszkodowanego (powoda) wystąpiły zaburzenia psychiczne o obrazie zespołu lękowego o nasileniu umiarkowanym. Ich przyczyną było doświadczenie silnego stresu psychicznego w sytuacji zagrażającej życiu i zdrowiu jaką był ten wypadek, a także ból fizyczny związany z licznymi potłuczeniami ciała, głównie pachwiny, genitaliów, barku, głowy uszkodzeniem zębów a także dyskomfort związany z ograniczeniem sprawności fizycznej w następstwie odniesionych urazów. Powypadkowe zaburzenia psychiczne utrzymywały się u powoda T. R. przez co najmniej 6 miesięcy, nie dłużej niż rok po wypadku, a ich nasilenie stopniowo zmniejszało się. Proporcjonalnie do opisanych zaburzeń utrzymywał się spadek aktywności życiowej, w tym początkowa niemożność, a następnie ograniczenie możliwości wykonywania pracy zarobkowej. Rozmiar długotrwałego uszczerbku na zdrowiu psychicznym, doznanego przez powoda w wyniku przedmiotowego wypadku, wynosi 5% w pierwszym roku po wypadku.

/dowód: opinia psychiatryczna – k. 185 – 191/

Odniesione przez powoda wyżej wymienione urazy twarzoczaszki (złamanie brzegów siecznych koron zębów) wymusiły podjęcie leczenia stomatologicznego, którego koszty wyniosły 3.500,00 zł.

/dowód: faktura VAT nr (...) – k. 32, opinia biegłego lekarza chirurga stom. – k. 314/

Pojazdem prowadzonym przez powoda był motocykl Y., model FZ 6, wyprodukowany w 2007 r., wyposażony dodatkowo w (...) system zapobiegający blokowaniu kół, autoalarm i lakier metalizowany. Stan techniczny pojazdu na dzień wypadku był dobry, z uwzględnieniem okresu eksploatacji i przebiegu. Wartość rynkowa brutto przedmiotowego pojazdu wynosiła (na 30 marca 2010 r.) 16.300,00 zł (w tym VAT 22%). W wyniku wypadku z dnia 30 marca 2010 r. motocykl marki Y. (...) nr rej (...) należący do powoda uległ szkodzie całkowitej, a koszty napraw przekroczyły wartość rynkową pojazdu. Wartość pojazdu uszkodzonego (pozostałości), określona metodą stopnia uszkodzenia, wyniosła 3.600,00 zł. Różnica wartości pojazdu przed i po szkodzie wyniosła 12.700,00 zł.

/dowód: opinia biegłego z zakresu techniki motoryzacyjnej, wyceny wartości pojazdów, określenia jakości napraw – k. 207 – 219, ustne wyjaśnienia biegłego – k. 282 – 283/

W chwili, w której doszło do kolizji posiadacz C. (...) o nr rej. (...) ubezpieczony był z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A. w W.. Powód dokonał zgłoszenia szkody pozwanemu zakładowi ubezpieczeń w dniu 1 kwietnia 2010 r. Decyzją z 22 kwietnia pozwane (...) S. A. przyznało powodowi odszkodowanie w wysokości 9050,00 zł.

W dniu 21 czerwca 2011 r. powód skierował do pozwanego pismo, zawierające odwołanie od powyższej decyzji. 17 listopada 2011 r. pozwany odmówił uwzględnienia odwołania. Powód wzywał pozwanego do zapłaty pismami z dnia 28 stycznia 2013 r. oraz 13 maja 2013 r., które nie przyniosły skutku.

Pismem wniesionym do pozwanego dnia 7 stycznia 2011 r. powód zgłosił pozwanemu roszczenie z tytułu zadośćuczynienia żądając kwoty 40.000 zł. Pozwany, uznając swoją odpowiedzialność, wypłacił powodowi 3.000,00 zł.

Pismem wniesionym do pozwanego w dniu 5 grudnia 2011 r. powód wezwał pozwanego do zwrotu kosztów leczenia stomatologicznego.

/bezsporne, nadto dowód: pismo z 5.12.2011 r. – 104-105; pismo z 7.01.2011 r. – k. 120; pisma pozwaengo – k. 24, 25/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było w przeważającej części uzasadnione i w konsekwencji w zakresie określonym w wyroku zasługiwało na uwzględnienie.

Strony nie kwestionowały faktu zajścia kolizji drogowej, bezspornym w sprawie był także fakt odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę z tytułu zawartej z nim umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej przez sprawcę wypadku. Spór pomiędzy stronami sprowadzał się wysokość należnego zadośćuczynienia, a także wartości uszkodzonego w wyniku wypadku pojazdu pozwanego przed tym wypadkiem oraz po nim (pozostałości motocyklu) oraz zasadności zwrotu kosztów leczenia.

Za wiarygodne uznane zostały nie tylko zgromadzone w sprawie dokumenty, które nie zostały przez strony zakwestionowane i nie budziły wątpliwości Sądu, ale też zeznania samego powoda – wobec ich potwierdzenia treścią dokumentacji medycznej. Jako miarodajne dla poczynienia ustaleń w zakresie stanu zdrowia powoda po wypadku Sąd uznał również opinie biegłych ortopedy, urologa, stomatologa oraz psychiatry. Biegły stomatolog potwierdził zwłaszcza zasadność leczenia stomatologicznego, któremu poddał się powód. Kluczowa dla ustalenia wartości rynkowej pojazdu, prowadzonego przez powoda, była opinia biegłego rzeczoznawcy techniki motoryzacyjnej, wyceny wartości pojazdów, określenia wartości napraw. Biegli, opierając się na materiale dowodowym, w sposób logiczny i przekonujący przedstawili w opinii swoje rozumowanie prowadzące do sformułowania końcowych wniosków. Opinie te w konsekwencji pozwalały na uznanie stwierdzonych nią okoliczności za wyjaśnione.

Zgodnie z art. 415 kc kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę obowiązany jest do jej naprawienia.

Zgodnie z treścią art. 445 § 1 k.c. w związku z art. 444 k.c. sąd uprawniony jest do przyznania poszkodowanemu w sytuacji, w której doszło do uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę (zadośćuczynienie). Mianowicie zgodnie z art. 444 § 1 i § 2 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty.

Krzywda podlegająca naprawieniu przez zasądzenie zadośćuczynienia to zarówno cierpienia fizyczne (ból i inne dolegliwości) oraz cierpienia psychiczne (ujemne odczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała w postaci np. wyłączenia z normalnego życia itp.). Przyznanie zadośćuczynienia nie jest obligatoryjne, jednakże w przedmiotowej sprawie brak przesłanek uzasadniających odmowę jego przyznania.

Oдноśnie wysokości zadośćuczynienia, podstawową kwestią konieczną dla oceny zasadności żądania powoda w tym zakresie było ustalenie rozmiaru cierpień i krzywd jakich doznał w wyniku upadku. Określenie podstaw dla przyznania zadośćuczynienia poszkodowanemu jedynie przez wskazanie, że winno stanowić ono „sumę odpowiednią” doprowadziło do wypracowania w judykaturze i przyjęcia powszechnie aprobowanych kryteriów pozwalających na określanie wysokości przyznawanego zadośćuczynienia. Wskazuje się wśród nich na rodzaj naruszonego dobra, zakres i rodzaj uszkodzenia ciała, czas trwania cierpień, ból i inne dolegliwości oraz cierpienia psychiczne, czyli negatywne

uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała, intensywność ujemnych doznań fizycznych i psychicznych, nieodwracalność następstw uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia (kalectwo, oszpeccenie), stopień uszczerbku na zdrowiu, choćby okresową bezradność życiową, konieczność korzystania ze wsparcia bliskich, rokowania na przyszłość, czy wreszcie ujemne skutki zdarzenia, jakie osoba poszkodowana będzie zmuszona znosić w przyszłości. Zaakcentować przy tym należy, iż zadośćuczynienie winno mieć charakter kompleksowy i obejmować wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne. Wysokość zadośćuczynienia odpowiadającego doznanej krzywdzie powinna być dla poszkodowanego odczuwalna na tyle, by przynieść mu równowagę emocjonalną naruszoną przez doznane cierpienia.

Analizując przywołany w poprzedzającej części niniejszego uzasadnienia stan faktyczny sprawy w kontekście wszystkich przedstawionych powyżej kryteriów, Sąd doszedł do przekonania, iż sumą, która zrekompensuje powodowi krzywdę doznaną przez niego na skutek wypadku z dnia 30 marca 2010 r. jest kwota 9.000,00 zł. Uwzględniając, iż pozwany wypłacił już na rzecz T. R. tytułem zadośćuczynienia kwotę 3.000,00 zł, winien on zapłacić mu jeszcze dalsze 6.000,00 zł. W zakresie przekraczającym tę kwotę żądanie pozwu, w świetle okoliczności sprawy ocenionych przez pryzmat przywołanych kryteriów, było w konsekwencji nieusprawiedliwione. Na wysokość świadczenia miał wpływ zarówno wysokość długotrwałego uszczerbku na zdrowiu (oceniony na 5%), jak również wszelkie ujemne doznania związane z uszkodzeniami ciała doznanymi w wypadku, w tym ból całego ciała, trwający około 4 tygodnie po wypadku i potłuczenia. Istotne znaczenie dla oceny konieczności przyznania zadośćuczynienia miało również obniżenie sprawności i aktywności życiowej powoda po wypadku, ograniczenie możliwości wykonywania pracy zarobkowej, a także zaburzenia psychiczne.

Odnosząc się do kwestii wysokości szkody, jaką powód poniósł w związku z uszkodzeniem jego samochodu, należy zauważyć, iż bezspornym było, że koszty naprawy pojazdu powoda niezbędne do przywrócenia jego stanu sprzed daty szkody, przekraczają wartość rynkową pojazdu w tej dacie.

Zgodnie z dyspozycją art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z których szkoda wynikła. W myśl § 2 niniejszego przepisu, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby szkody nie wyrządzono. Przepis art. 361 § 2 k.c. statuuje zatem zasadę pełnego odszkodowania. Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Jednocześnie naprawieniu podlega jedynie taka szkoda, która pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Oceny, czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, należy dokonywać na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanej i konkretnych okoliczności sprawy.

Stosownie do treści art. 363 § 1 k.c. przysługujące poszkodowanemu, prawo wyboru sposobu naprawienia szkody, może doznać ograniczenia, jedynie wtedy, gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty. W wypadku zatem nieopłacalności naprawy uszkodzonego pojazdu, odpowiedzialny za wypadek obowiązany jest do zapłacenia odszkodowania według wartości pojazdu przed wypadkiem, pomniejszonej o jego wartość po wypadku (tzw. metoda szkody całkowitej). Jak podkreśla się w orzecznictwie przedmiotu w przypadku uszkodzenia samochodu odszkodowanie obejmuje przede wszystkim kwotę pieniężną, konieczną do opłacenia jego naprawy lub przywrócenia do stanu sprzed wypadku. Przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli zatem właściciel uszkodzonego samochodu żąda przywrócenia stanu poprzedniego poprzez naprawę samochodu, sprawca szkody, bądź też osoba zobowiązana do jej naprawy, nie może mu narzucić innej formy odszkodowania, w szczególności polegającej na tym, by poszkodowany poddał kasacji uszkodzony pojazd i poprzestał na odszkodowaniu w postaci różnicy między wartością pojazdu przed wypadkiem a ceną tzw. pozostałości. Wyłącznie w przypadku, gdyby remont samochodu okazał się niemożliwy albo pociągał za sobą nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ograniczałoby się do takiej formy odszkodowania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 września 1970 r., II CR 371/70, OSNCP 1971, nr 5, poz. 93 oraz wyrok Sądu

Najwyższego z dnia 20 lutego 1981 r., I CR 17/81, OSNCP 1981, nr 10, poz. 199). Jedynie więc w przypadku, gdy koszt naprawy samochodu po wypadku przekraczałby wartość samochodu sprzed tego zdarzenia w stopniu, który uzasadnia uznanie naprawy za nieopłacalną, celowe uzasadnione będzie odstąpienie przy ustalaniu odszkodowania od dokonania restytucji. W takim przypadku wysokość szkody stanowić będzie różnica między wartością pojazdu sprzed wypadku a wartością pozostałości.

Spór pomiędzy stronami dotyczył wartości pojazdu przed wypadkiem, a także wartości pozostałości pojazdu po wypadku. Sąd ustalając wartość pojazdu oparł się na opinii biegłego z zakresu rzeczoznawstwa techniki motoryzacyjnej, która nie była kwestionowana przez stronę pozwaną. Strona powodowa podnosiła, iż biegły przy ustalaniu wartości pojazdu posłużył się innym modelem motoru, niż tym, który brał udział w wypadku (Y. F. zamiast (...)), biegły jednak wyjaśnił, iż przy ustalaniu roku produkcji motocyklu posłużył się nr VIN i stwierdził, że motor wyprodukowano w 2007 r. W tym roku, modele (...) były produkowane, jednak oznaczenie to nie było wpisywane do nazwy, a tym samym zarzuty powoda były niezasadne. Strony nie kwestionowały twierdzeń biegłego, iż model uszkodzonego pojazdu ustalił w oparciu o numer identyfikacyjny VIN. W ocenie Sądu taka metoda ustalania modelu pojazdu, a tym samym również jego wyposażenia, jest najbardziej miarodajna, jednoznaczna i nie może budzić żadnych wątpliwości. Sąd oddalił wniosek powoda o zwrócenie się do organów rejestrujących pojazd w Polsce o nadesłanie dokumentów złożonych przy rejestracji pojazdu uznając, iż dowód ten nie przyczyni się do wyjaśnienia tej spornej okoliczności. Organ rejestrujący pojazd opiera się bowiem na tych dokumentach, które zostały mu przedłożone i nie bada, czy rejestrowany pojazd jest wyposażony w system (...). To, czy motor był wyposażony w ten układ, ustalić można w sposób miarodajny w oparciu o numer VIN, co uczynił biegły. Wartość pojazdu powoda na dzień 30 marca 2010 r. ustalono więc na 16.300,00 zł.

Odnośnie wartości pozostałości Sąd oparł się na opinii biegłego i określił ją na 3.600,00 zł. Powód wprawdzie twierdził, iż sprzedał uszkodzony motocykl za 1.000,00 zł, na dowód czego przedłożył umowę sprzedaży, jednak dokument ten, jako prywatny, stanowi dowód wyłącznie tego, iż strony złożyły oświadczenie zawarte w tym dokumencie. Nie jest to więc dowód na to, iż faktycznie uszkodzony motor został sprzedany za 1000 zł. P. cena transakcyjna nie musi odzwierciedlać rzeczywistej wartości pojazdu; Na cenę wpływać mogą różnorakie czynniki, które sprawiają, iż cena zaczyna odbiegać od wartości rynkowej rzeczy.

Mając na uwadze powyższe Sąd ustalił, iż różnica wartości motoru przed i po szkodzie wynosiła zatem 12.700,00 zł. W związku z tym, Sąd na zasadzie art. 805 § 1 i 2, art. 822, art. 361 art. k.c. oraz 321 § 1 k.p.c. zasądził na rzecz powoda, zgodnie z żądaniem pozwu, kwotę 3.650,00 zł, uwzględniając kwotę wypłaconą przez pozwanego w postępowaniu likwidacyjnym (9050 zł).

W roszczeniu o odszkodowanie mieści się również żądanie zwrotów kosztu leczenia, pozostające w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, o ile są konieczne i celowe (wyrok SA z dnia 27 lutego 2013 r., I ACa 1199/12). Na konieczność podjęcia leczenia stomatologicznego przez powoda wskazywała opinia biegłego stomatologa. Powód udokumentował również koszty leczenia załączoną do pozwu fakturą VAT. Pozwany w toku procesu nie kwestionował przedstawionych przez powoda kosztów. Tym samym Sąd zasądził pełną kwotę dochodzoną przez powoda w tym zakresie w wysokości 3.500,00 zł.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., art. 14 ust. 2 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z dnia 16 lipca 2003r. Nr 124, poz. 1152) mając na uwadze, iż szkoda majątkowa została zgłoszona już 1 kwietnia 2010 r., zaś w dniach 7 stycznia 2011 r. oraz 5 grudnia 2011 r. powód zgłosił i sprecyzował co do wysokości swoje żądanie zapłaty odpowiednio zadośćuczynienia i zwrotu kosztów leczenia stomatologicznego. W przypadku żądania zadośćuczynienia oraz odszkodowania za uszkodzony pojazd Sąd uwzględnił 30 – dniowy termin do wypłaty odszkodowania. Odnośnie zwrotu kosztów leczenia Sąd uznał, iż pozwany był w stanie w terminie 14 dni ustalić i wypłacić odszkodowanie w oparciu o złożoną przez powoda fakturę za leczenie. Przy ustalaniu początkowej daty naliczania odsetek od zasądzzonego zadośćuczynienia Sąd miał na uwadze, iż w dacie zgłoszenia tego roszczenia pozwanemu oraz sprecyzowania jego wysokości uszczerbek na zdrowiu był już możliwy do ustalenia, stan zdrowia

powoda był już ustabilizowany, nie pogarszał się, a więc możliwa był kompleksowa ocena uszczerbku na zdrowiu i wypłata należnego zadośćuczynienia. Rozstrzygając o odsetkach Sąd uwzględnił także obowiązującą od 1 stycznia 2016 r. zmianę kodeksu cywilnego w zakresie odsetek pomagającą na wprowadzeniu odsetek ustawowych za opóźnienie.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł, jak w pkt I i II wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono w pkt. III wyroku na mocy art. 98 § 1 k.p.c., art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c., obciążając nimi pozwanego w 75%, a powoda w 25% stosownie do stopnia uwzględnienia powództwa. Na koszty te, składają się wynagrodzenia zawodowych pełnomocników stron, będących radcami prawnymi, ustalone na kwotę 2400,00zł – stosownie do § 6 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.) – znajdującego zastosowanie w niniejszej sprawie na podstawie §21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804) – oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa, wynosząca 17,00zł, a także opłata sądowa w wysokości 883 zł oraz wykorzystane na wypłatę wynagrodzeń biegłych powołanych w sprawie zaliczki uiszczone przez powoda w wysokości 2679,72 zł (reszta zaliczek została zwrócona powodowi z urzędu). Po skompensowaniu należności stron Sąd ustalił, iż pozwany zobowiązany jest do zapłaty na rzecz powoda kwoty 3880,54 zł.